

gen af denne Beretning, som angaar de 3 Høfder, der ere byggede ved Ferring Strand. Beretningen er af 31te Oktober f. A. og slutter med de Ord, jeg her skal tillade mig at oplæse: „Der har fundet megen Tilstandig Sted ved Høfderne, der fuldstændig have vist, at de svare til Hensigten at beskytte Kysten, saa at den ikke bortskjætes. De have i 2 meget stærke Storme i Midten og Slutningen af Oktober d. A. vist sig aldeles solide og stærke nok til at modstaa Bølgeslaget i forferdeligt oprørt Hav. Der havde den 31te Oktober ikke fundet nogenformelt Udfjæring Sted ved Høvederne.“ En senere Beretning, som jeg har havt Leilighed til at blive bekendt med, af den samme Mand, der er afgiven efter en i November stedfunden stærk Storm, gaar affurat i samme Retning, og der søies endvidere til, at det har vist sig, at Høfderne ere istand til at bryde Stømmen, idet Brag, som vare komne Syd fra, have, naar de have nærmet sig Høfderne, bøiet af og ere gaaede temmelig langt ud i Havet for at komme forbi dem; og som Bevis for, hvor stærk Brændingen har været, anfører han, at et 1,000 Pds. Ranslag, som laa paa den sydligste Høfde, var flyttet over paa den mellemste af dem. For saa vidt er jo den Erfaring, som nu er indvunden, meget glædelig, og der er god Udsigt til, at de Foranstaltninger, man der er ifærd med at træffe, ogsaa ville kunne svare til de Forventninger, som ere stillede til dem, men det er en Selvsølge, at for at de skulle være tilstrækkelig paalidelige til at træffe endelige Foranstaltninger i den Henseende, saa ere yderligere Forsøg nødvendige, ligesom det ogsaa er en Selvsølge, at de Høfder, der bygges, bygges paa en saadan Maade, at de ville kunne passe ind i Planen for en fremtidig Beskyttelse af denne Kyst. Af de Høfder, som foreslaas byggede til næste Aar, er det Mening, at de tre skulle bygges i Fortsættelse af de allerede paabegyndte ved Bøvhjerg, for at have en større Samling paa eet Sted, hvorved man kunde indvinde Erfaring for, hvorledes de samlede ville kunne virke. De næste tre foreslaas byggede ved den nordlige Ende af den Lange, der skiller Limfjorden fra Vesterhavet, for ogsaa der at indvinde Erfaring for, hvilken Virkning de der ville gjøre, idet Strømmen paa begge Steder virker forskjellig. Ved Bøvhjerg er det Strømmen Syd fra, der angriber Kysten haardest, ved Agger derimod Strømmen Nord fra. Det vil saaledes ses at være meget ønskeligt, at man lærer at kjende, hvilken Indflydelse paa Høfdebygningen Strømmen vil have paa begge Steder; og for at sikre sig imod at blive omgaaet og angrebet bagfra, er det, man har troet, det vilde være nødvendigt at støtte de første Høfder til de fasteste Punkter paa denne Kyst, som er Bøvhjerg og et Punkt Nord for Agger, der paa Manfas Kort er betegnet ved Navnet Silfjer-Bakke. Begge disse Punkter bestaa af

ter og ere efter Omstændighederne de fasteste paa denne Kyst. Naar det af Vandbygningsdirektøren i en Skrivelse, der findes aftrykt her i Bilagene, er anført, at hverken Bøvhjerg eller Silfjer-Bakke ere faste Punkter, fordi de kunne lade sig angribe af Søen, vil jeg dertil bemærke, at de første tre Høfder, der ere byggede ved Enden af Bøvhjerg, ere byggede der netop efter den samme Mand's Forslag, idet han som Grund derfor anførte, at Bøvhjerg var et fast Punkt, og at man maatte have et saadant Punkt at støtte sig til for ikke at blive omgaaet og angrebet bagfra. Silfjer-Bakke er af samme Bestaffenhed som Bøvhjerg; de ere paa den Kyst de to fasteste Punkter; det er selvsølgelig ikke Klippegrund, men de ere dog efter Omstændighederne nogenlunde faste. Som det ogsaa vil ses, har den nævnte Mand tilraadet Bygningen af de tre Høfder i Fortsættelse af dem ved Bøvhjerg, men derimod modsat sig Bygningen af de næste tre ved Agger. Denne Mand's Mening om Kystforholdene, hvilken ogsaa findes berørt i samme Skrivelse, er noget eiendommelig, idet han anfører, at selv om Havet kunde bryde igennem Nord for Agger og løbe igennem Gladefø ind i Limfjorden, er der saa langt fra Havet til Dybden af Limfjorden, at et saadant Gjennembrud ikke vil faae nogen videre Betydning, ligesom ogsaa efter hans Mening Forholdene paa denne Del af Vestkysten ikke egentlig ville forandre sig; det er kun periodiske Forandringer, der foregaa, og de have ikke nogen stor Betydning. Dertil skal jeg dog tillade mig at bemærke, at denne Mening hviler paa en urigtig Opfattelse af disse Forhold. Efter de Oplysninger, man har indhentet, nemlig ved de Opmaalinger, der ere foregaaede ved Agger, viser det sig, at der i Tidrummet fra 1814 til 1876 er af den Del af Kysten bortskaaet noget over 700 Men. Af disse 700 Men ere i de første 25 Aar kun bortstykket omtrent 200 Men, altsaa 8 Men aarlig, hvorimod der i de øvrige 37 Aar er bortstykket de øvrige 500 Men, det er omtrent 13 a 14 Men aarlig. Naar man imidlertid ser hen til, at det først er efterhaanden, at Bortstykkningen er tiltagen saa stærkt, vil det ses, at den nu maa være 15-20 Men aarlig og i enkelte Aar endog betydelig større. Det vil jo deraf ses, at i Løbet af de sidste 60-70 Aar have Forholdene derude i en væsentlig Grad forverret sig. Efter de Beretninger, der foreligge om Kystforholdene der, kjender man ikke mere end eet Gjennembrud tidligere paa denne Kyst, nemlig i 1624. Da brød Havet igennem noget sydligere end Lhyborpn Kanal, men dette Gjennembrud lukkede sig snart igjen; Forholdene forandrede sig derpaa betydelig, saa at Sikringen mellem Havet og Limfjorden er bleven betydelig større, idet Langen er bleven stærkere, og et Bevis derfor maa være, at man i Slutningen af forrige eller maaste i Begyndelsen af